

Jedn. identifikátor 666837-RRTV

Naše č. j. RRTV/12654/2024-beh

Sp. zn. RRTV/2024/451/beh

Zasedání Rady 16-2024/poř. č. 22

Vyřizuje: Analytický odbor

Datum, místo 5. listopadu 2024, Praha

JUDr. Martin Richter, Ph.D., advokát
Advokátní kancelář Richter & Léko
advokáti s.r.o.
Seifertova 2919/12
130 00 Praha 3 – Žižkov

ROZHODNUTÍ

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada), jakožto ústřední správní úřad v rámci své kompetence dané ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. m) a dle ustanovení § 60 odst. 7 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., rozhodla v řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen zákon č. 250/2016 Sb.), dne 5. listopadu 2024 takto:

- I. Obviněný provozovatel televizního vysílání Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem Kříženeckého náměstí 322/5, Praha 5, PSČ 152 00, se uznává vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. m) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil porušením ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 231/2001 Sb., a to tím, že Radě neposkytl údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl, seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let a údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl, to vše za kalendářní rok 2023 k televizním programům Televize Barrandov, BARRANDOV KRIMI a KINO BARRANDOV.
- II. **Za přestupek se pachateli v souladu s ustanovením § 60 odst. 7 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., ustanovením § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., ukládá pokuta ve výši 90 000 Kč. Pokuta je splatná ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí na účet 3754-19223001/0710, variabilní symbol 2024451.**
- III. **V souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ukládá Rada pachateli povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 2 500 Kč. Úhrada nákladů řízení je splatná do pěti pracovních dnů ode**

dne doručení tohoto rozhodnutí na účet č. 3711- 19223001/0710, variabilní symbol 2024451.

Odůvodnění:

I.

a) zahájení řízení o přestupku:

Za účelem vyhodnocení naplňování požadavků na zastoupení evropských a nezávislých evropských děl ve vysílání provozovatelů televizního vysílání, Rada podle ustanovení § 47 zákona č. 231/2001 Sb., požádala provozovatele Barrandov Televizní Studio a.s., dopisem ze dne 13. prosince 2023, č.j. RRTV/14748/2023-bur, aby do 15. ledna 2024 předložil informace o plnění povinností stanovených v § 42 až § 44 zákona č. 231/2001 Sb.

Provozovatel Barrandov Televizní Studio a.s., na výzvu Rady k poskytnutí údajů o podpoře evropské tvorby v roce 2023 na programech Televize Barrandov, KINO BARRANDOV a BARRANDOV KRIMI reagoval sdělením, že se odvolává na své ústavní právo odepřít výpověď podle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a požadované informace Radě neposkytne.

Následně se Rada na svém 4. zasedání konaném dne 12. března 2024 seznámila s naplňováním požadavků na zastoupení evropské tvorby ve vysílání provozovatelů celoplošného televizního vysílání prostřednictvím pozemních vysílačů, provozovatelů televizního vysílání prostřednictvím družice, prostřednictvím kabelových rozvodů a prostřednictvím zvláštních přenosových systémů v roce 2023.

Jak bylo zmíněno, provozovatel Barrandov Televizní Studio a.s., požadované údaje Radě neposkytl s odkazem na své právo odepřít výpověď podle čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Provozovatel je přesvědčen, že princip zákazu nucení k sebeobviňování lze uplatnit i v oblasti správního trestání. Postup provozovatele není ovšem správný. Odkazem na princip zákazu nucení k sebeobviňování se nelze vyhnout plnění této konkrétní zákonné povinnosti provozovatele vysílání a tím fakticky eliminovat kontrolní činnost orgánu veřejné moci. Zákon stanoví pravidla pro určitou činnost, zákonem určený orgán jejich dodržování kontroluje, a to vlastní aktivní činností, nebo v součinnosti se subjektem provozujícím danou činnost, a vyvozuje odpovědnost z porušení pravidel. V daném případě zákon o vysílání podrobuje provozovatele vysílání určitým povinnostem a stanoví pravidla pro vysílání. Jsou-li provozovateli uloženy povinnosti spočívající v regulaci obsahu vysílání (v daném případě dodržování stanovených podílů pro vysílání evropské tvorby), musí zde být účinné kontrolní mechanismy, které umožňují sledovat a vyhodnocovat dodržování daných pravidel a z nedodržování vyvozovat odpovědnost. Pravomoc dohledu nad dodržováním právních předpisů v oblasti televizního vysílání, licenčních podmínek a stejně tak i následné trestání, svěřil zákon č. 231/2001 Sb., Radě pro rozhlasové a televizní vysílání (ustanovení § 5). Rada dohlíží na dodržování předpisů a současně monitoruje obsah rozhlasového a televizního vysílání. Účelem dohledu a monitoringu není výhradně postih za

porušování zákona, ale i zjištění situace v dané oblasti, které je potřebné ke zpracování zprávy předkládané Poslanecké sněmovně podle § 6 odst. 1 zákona o vysílání, nebo které může ústít v ovlivnění státní politiky ve vztahu k vysílání, koncepci jeho rozvoje apod. (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. prosince 2016, č.j. 2 As 254/2016).

Dle ustanovení § 47 odst. 1 na plnění povinností podle § 42 až 44 dohlíží Rada, které je provozovatel televizního vysílání povinen za sledované období předkládat

- a) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců,*
- b) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl,*
- c) seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let,*
- d) údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl.*

S ohledem na uvedené rozhodla Rada upozornit provozovatele na porušení § 47 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že Radě neposkytl údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl, seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let a údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl, to vše za kalendářní rok 2023 k televizním programům Televize Barrandov, BARRANDOV KRIMI a KINO BARRANDOV.

Pokud Rada dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., zjistí, že provozovatel vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej na porušení a stanoví mu lhůtu k nápravě, která musí být v souladu s ustanovením § 59 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., přiměřená charakteru porušené povinnosti. **V daném případě byla lhůta k nápravě stanovena na 15 dní ode dne doručení daného upozornění.**

Upozornění na porušení zákona bylo provozovateli doručeno dne 8. dubna 2024.

Dne 1. května 2024 bylo Radě doručeno vyjádření provozovatele k vydanému upozornění, kde uvedl, že na konci všech pořadů je uváděn údaj o výrobci i roku výroby. Rada přitom televizní vysílání monitoruje kontinuálně – údaje o plnění kvót, které požadovala po provozovateli, má tedy k dispozici ze své úřední činnosti (jakkoliv provozovatel samozřejmě vnímá, že jejich uspořádání a vyhodnocení může být časově náročné). Tvrzení Rady, že provozovatel svým postupem „fakticky eliminoval [její] kontrolní činnost“, tak podle provozovatele není na místě. I pokud by tomu však tak bylo, je to podle jeho názoru bezpředmětné – jakákoliv činnost Rady jako orgánu veřejné moci nemůže být nadřazena ústavním právům provozovatele.

Provozovatel uvádí, že Rada v upozornění zdůrazňuje „informační“ charakter své žádosti o údaje o plnění kvót evropské tvorby za účelem „zjištění situace v dané oblasti“. I to je však podle provozovatele irelevantní, neboť důsledkem sdělení informací může být, resp. podle jejich konkrétního obsahu je odpovědnost za přestupek (nesplnění evropských kvót). To přitom Rada sama přiznává přímo v upozornění. Je také zjevné, že pachatelem přestupku by v takovém případě nemohl být nikdo jiný než provozovatel. To je však přesně situace, za které je podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu přípustné odmítnout poskytnutí informací s poukazem na zákaz nucení k sebeobviňování. Pokud by výsledkem předložení dokumentů požadovaných veřejnoprávním orgánem mohlo být obvinění předkládající osoby, není možné tuto osobu nutit k předložení usvědčujících důkazů – platí totiž, že *„nikdo nesmí být nucen k tomu, aby orgánům veřejné moci dodával důkazy proti sobě či jakákoliv sebeusvědčující prohlášení“*. Vynucování si součinnosti osoby, která je na základě dosud zjištěných skutečností pravděpodobným pachatelem přestupku, je tak dle provozovatele v rozporu se zákazem nucení k sebeobviňování.

Provozovatel namítá, že historicky bohužel Rada na otevřený přístup provozovatele reagovala sankcionováním. Když byl provozovatel Radou požádán o poskytnutí informací o plnění kvót evropské tvorby za rok 2022, plně jí vyhověl. Takto získané informace pak Rada použila k tomu, že provozovateli zaslala upozornění na porušení zákona – neplnění kvót evropské nezávislé tvorby mladší pěti let. Upozornění na porušení zákona je přitom nutnou podmínkou pro to, aby mohl být provozovatel potrestán za přestupek – je tedy zjevné, že dalším krokem Rady bude zahájení řízení o přestupku. Stejným způsobem Rada vůči provozovateli ostatně postupovala již v minulosti při řešení podílu pořadů opatřených titulky pro osoby se sluchovým postižením za rok 2021.

Podle provozovatele tedy byly naplněny podmínky pro to, aby Radě odmítl poskytnout požadované informace, a tento jeho postup je zcela v souladu s právními předpisy. Ostatně pokud by provozovatel neměl možnost informace odmítnout, jak Rada tvrdí, byl by postaven před neřešitelnou a protiústavní volbu – buď Radě informace poskytnout a vystavit se riziku stíhání za přestupek nesplnění kvót evropské tvorby, nebo jí informace neposkytnout a vystavit se riziku stíhání za přestupek neposkytnutí informací o plnění kvót evropské tvorby. Nepřipuštění odmítnutí poskytnutí informací ze strany Rady tak znamená, že provozovateli hrozí stíhání za přestupek v každém případě, což je zjevně v rozporu s ustálenou judikaturou nejvyšších soudů.

S reakcí provozovatele se Rada seznámila na svém 8. zasedání konaném dne 24. května 2024 a dospěla k následujícím závěrům:

Provozovatel ve své reakci na uložené upozornění uvádí, že na konci jím vysílaných pořadů je uváděn údaj o výrobcí i roku výroby a jelikož Rada televizní vysílání monitoruje kontinuálně, údaje o plnění kvót má k dispozici ze své úřední činnosti. Takový argument je ovšem zcestný. Požadavek na zastoupení evropské tvorby se týká nejen televizního vysílání (čítající v současné době stovky televizních programů), ale také audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání (kterých Rada nyní eviduje bezmála 150). Pokud by tedy Rada měla pořad po pořadu, dílo po díle kontrolovat veškerý vysílaný, respektive nabízený obsah, a to za celý kalendářní rok, jednalo by se o činnost, která by zcela paralyzovala chod správního úřadu. Z tohoto důvodu zákon danou

evidenční povinnost přenáší na provozovatele televizního vysílání a poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. Nadto je třeba podotknout, že i kdyby Rada předmětné údaje byla schopna shromáždit ze své vlastní úřední činnosti, nikterak to nezabavuje provozovatele povinnosti je Radě poskytnout.

Přitom je třeba říci, že se zdaleka nejedná o jedinou takovou povinnost provozovatele vysílání; obdobně jsou provozovatelé povinni předkládat Radě údaje o mediální gramotnosti, zpřístupňování vysílání osobám se zrakovým a sluchovým postižením atd.

Velmi podstatné je v dané souvislosti zdůraznit, že Rada po provozovateli nepožaduje údaje o naplňování evropské tvorby pouze proto, aby jej vzápětí mohla „vytrestat“ uložením pokuty (jak provozovatel naznačuje), ale primárně z toho důvodu, že tyto údaje jsou dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., povinnou součástí výroční zprávy Rady (Rada je povinna předkládat Poslanecké sněmovně každoročně výroční zprávu o své činnosti a o stavu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a v oblasti poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, která obsahuje informaci o podpoře evropské tvorby a evropské nezávislé tvorby, o plnění podílu evropské tvorby (§ 42) a nezávislé tvorby (§ 43) a o důvodech případného nedosahování stanovených podílů v televizním vysílání, včetně informace o podpoře tvorby evropských děl při poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání).

Obdobnou povinností je pak Rada svázána i ve vztahu k Evropské komisi, které je povinna v pravidelných intervalech předkládat zprávu o podpoře evropské tvorby v televizním vysílání a služeb na vyžádání.

Primárním účelem požadavku na předložení údajů o evropské tvorbě jsou tak právě zmíněné okolnosti, nikoli to, že Rada by pouze bez dalšího sbírala podklady pro případné následné potrestání provozovatele.

Provozovatel má pravdu, že důsledkem sdělení informací může být odpovědnost za přešůpek (v případě nesplnění stanovených podílů evropské tvorby). To je ovšem podstatou veřejnoprávní regulace ze strany vrchnostenského správního orgánu. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v Radou výše zmíněném rozsudku, *„veškerá judikatura vyjadřující se k zákazu sebeobviňování je hledáním rovnováhy mezi veřejným zájmem na kontrole dodržování právních předpisů, na odhalování a trestání protiprávní činnosti a zájmem na zachování spravedlivého procesu. V daném případě byla povinnost předložení záznamu vyžadována mimo rámec řízení o správním deliktu, jistě ale nelze vyloučit, že po vyhodnocení záznamu by mohlo být správní řízení o uložení sankce zahájeno. Tak je tomu ovšem v řadě oblastí regulovaných právem. **Zákon stanoví pravidla pro určitou činnost, zákonem určený orgán jejich dodržování kontroluje, a to vlastní aktivní činností, nebo v součinnosti se subjektem provozujícím danou činnost, a vyvozuje odpovědnost z porušení pravidel.**“*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. srpna 2015, č. j. 6 As 159/2014 - 52, odkázal na závěry Tribunálu a Soudního dvora Evropské unie k otázce zákazu sebeobviňování v řízeních o správních deliktech (konkrétně věc „*Orkem v. Komise*“, „*Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise*“) s tím, že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn **zavázat účastníka řízení k**

poskytnutí potřebných informací, a to i v případě, že mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání i vůči němu. Samotná povinnost předložení existujících dokumentů tak není sebeobviněním, neboť adresátovi povinnosti nic nebrání se v řízení hájit a zpochybnit předložené listiny či význam, který jim správní orgán přiznal.

Rada je tedy přesvědčena, že pokud požaduje po provozovateli údaje o odvysílaných evropských dílech, případně **doklady**, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, není tím prolomen princip zákazu nucení k sebeobvinění.

Provozovatel dále namítá, že Rada na jeho dříve vstřícný přístup reagovala tím, že jej vzápětí sankcionovala. Připomíná uložení upozornění na porušení zákona za neplnění kvót evropské nezávislé tvorby mladší pěti let za rok 2022. Je však třeba zdůraznit, že upozornění na porušení zákona není sankcí, ba dokonce ani rozhodnutím, neboť nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti osoby, nejsou s ním spojeny žádné právní účinky (blíže viz rozsudek NSS ze dne 6. srpna 2009, č.j. 6 As 46/2008, ze dne 22. září 2011, č.j. 6 As 28/2011, č.j. 6 As 29/2011 a řada dalších).

S ohledem na vše shora uvedené tedy Rada zahájila s provozovatelem řízení o přestupku pro možné porušení ustanovení § 47 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 231/2001 Sb.

Oznámení o zahájení řízení o přestupku bylo provozovateli doručeno dne 13. června 2024 a tímto dnem bylo zahájeno řízení o přestupku v dané věci.

Rada stanovila provozovateli lhůtu 30 dní pro písemné vyjádření.

Dne 20. června 2024 byla Radě doručena žádost právního zástupce provozovatele o nahlédnutí do spisu sp. zn. RRTV/2024/451/beh a o prodloužení lhůty k vyjádření k Oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 24. května 2024, č. j. RRTV/7180/2024-beh, sp. zn. RRTV/2024/451/beh, které bylo provozovateli doručeno 13. června 2024, a to do 2. srpna 2024. Obsah spisového materiálu Rada právnímu zástupci zaslala dne 26. června 2024 a žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření vyhověla, tedy ji prodloužila do 2. srpna 2024.

b) vyjádření obviněného:

Dne 2. srpna 2024 bylo Radě doručeno vyjádření obviněného, kde uvedl následující:

Obviněný zdůrazňuje, že princip zákazu nucení k sebeobviňování se uplatní nejen v trestním právu, ale i v oblasti správního trestání (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I.ÚS 1849/08 ze dne 18. 2. 2010) a dokonce i v řízeních netrestního charakteru. Zákaz nucení k sebeobviňování je tedy podle názoru obviněného všeobjímající a uplatní se ve vztahu ke všem jednáním, která by mohla vést k usvědčení dotazovaného subjektu z trestného činu nebo přestupku. Pokud právní úprava ukládá osobě peněžitou sankci či jiné nepříznivé důsledky za nesplnění povinnosti poskytnout určité informace, fakticky se tím „*vychyluje rovnováha mezi subjekty řízení, kde orgán veřejné moci takto získává procesní výhodu tím, že disponuje*

monopolem k vynucení své vůle“. Právě v reakci na to je „*v právních řádech demokratických států uplatňována zásada vyjádřená slovy nemo tenetur se ipsum accusare čili nikdo není povinen sám sebe obviňovat, nebo obšírněji nemo tenetur edere instrumenta contra se, tedy nikdo není povinen vydat důkaz proti sobě“.*

Správní orgán v Oznámení o zahájení řízení uvedl, že „*odkazem na princip zákazu nucení k sebeobviňování se nelze vyhnout plnění konkrétní zákonné povinnosti provozovatele vysílání a tím fakticky eliminovat kontrolní činnost orgánu veřejné moci“.* Tento argument je podle názoru obviněného lichý, neboť vynětí ze zákonné povinnosti je podstatou principu nemo tenetur. To je zjevné již jen ze srovnání s příkladnými situacemi, ve kterých se tento princip uplatní dokonce na základě výslovného ustanovení zákona – ať už jde o povinnosti stanovené správním řádem (zejm. povinnost poskytnout součinnost dle § 50 odst. 2 správního řádu, svědčit dle § 55 odst. 1 správního řádu či poskytnout vysvětlení dle § 137 odst. 1 správního řádu), trestním řádem (zejm. povinnost obviněného z trestného činu vypovídat dle § 33 odst. 1 trestního řádu, povinnost předložit nebo vydat věc dle § 78 odst. 1 trestního řádu či povinnost svědčit dle § 97 trestního řádu).

Ostatně pokud by obviněný neměl možnost informace odmítnout, jak Rada tvrdí, byl by postaven před neřešitelnou a protiústavní volbu – buď správnímu orgánu informace poskytnout a vystavit se riziku stíhání za přestupek nesplnění kvót evropské tvorby, nebo jí informace neposkytnout a vystavit se riziku stíhání za přestupek neposkytnutí informací o plnění kvót evropské tvorby. Nepřipuštění odmítnutí poskytnutí informací ze strany správního orgánu tak znamená, že obviněnému hrozí stíhání za přestupek v každém případě, což je zjevně v rozporu s ustálenou judikaturou nejvyšších soudů.

Správní orgán svůj postup v Oznámení o zahájení řízení dále obhajuje tím, že po obviněném „*nepožaduje údaje o naplňování evropské tvorby pouze proto, aby jej vzápětí mohla „vytrestat“ uložením pokuty [...], ale primárně z toho důvodu, že tyto údaje jsou [...] povinnou součástí výroční zprávy Rady“.* Motivace správního orgánu je však irelevantní. Právo obviněného odepřít poskytnutí požadovaných informací a dokumentů se aktivuje již pouhou možností následného uložení nepříznivého následku. Nevyhrazení stanoveného podílu vysílacího času pro evropská díla a pro evropská díla vyrobená nezávislými výrobci představuje přestupek, za který lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Není přitom třeba, aby se jednalo o jediný (možný) následek, a už vůbec není třeba, aby tento následek nastal s jistotou. Je také zjevné, že pachatelem takového přestupku by v takovém případě nemohl být nikdo jiný než obviněný.

Pokud by výsledkem předložení dokumentů požadovaných veřejnoprávním orgánem mohlo být obvinění předkládající osoby, není možné tuto osobu nutit k předložení usvědčujících důkazů (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 255/05) – platí totiž, že „*nikdo nesmí být nucen k tomu, aby orgánům veřejné moci dodával důkazy proti sobě či jakákoliv sebeusvědčující prohlášení“* (srov. rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 4 Tz 7/2007, ze dne 21. 2. 2007).

Vynucování si součinnosti osoby, která je na základě dosud zjištěných skutečností pravděpodobným pachatelem přestupku, je tak v rozporu se zákazem nucení k sebeobviňování

(srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I.ÚS 1849/08). Naopak pokud by obstarání důkazů za účelem pozdějšího zahájení tohoto přestupkového řízení bylo cílem činnosti správního orgánu, představoval by jeho postup porušení zákazu nedovolené provokace (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 5. 2016, sp. zn. 11 Tdo 1142/2015) a všechny takto získané podklady by byly absolutně neúčinné (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 16.02.2017 sp. zn. 11 Tdo 1385/2016).

Obviněný navíc připomíná, že historicky správní orgán na poskytnutí informací (v daném případě o výši podílu pořadí zpřístupněných osobám se sluchovým a zrakovým postižením) reagoval přesně tím způsobem, kterého se obviněný obává – nejdříve obviněnému zaslal upozornění na porušení zákona (viz přípis ze dne 21. 2. 2017, č. j. RRTV/4246/2017-loj) a následně s ním zahájil řízení o přestupku (viz řízení vedené pod sp. zn. RRTV/2022/364/beh).

Rada se v Oznámení o zahájení řízení konečně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2 As 254/2016-39, a ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 As 159/2014-52. Ty však podle názoru obviněného nejsou na toto řízení o přestupku aplikovatelné, jelikož byly vydány před účinností zákona č. 250/2016 Sb., kterým došlo k zásadní rekonstrukci správního trestání (takové, že se k řadě otázek musel vyjadřovat dokonce Ústavní soud, srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19). Přestupkový zákon nově obsahuje poměrně ucelenou právní úpravu přestupků podnikajících fyzických osob a osob právnických. Před jeho přijetím například neexistovala právní úprava zániku odpovědnosti právnických osob za správní delikt. Také právní úprava správních sankcí a zásad pro jejich ukládání byla zcela roztříštěná. Některé naprosto zásadní instituty bylo nutné analogicky dovozovat z jiných právní odvětví, nejčastěji z práva trestního. Jejich absence pouze dokreslovala stav, ve kterém se nacházela právní úprava správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob před přijetím nového přestupkového zákona. S ohledem na zásadní změnu právní úpravy správního trestání tak podle obviněného není možné automaticky aplikovat závěry starší judikatury zmíněné Radou na současné právní poměry. Podle obviněného je nutné na jednotlivé problematiky nahlížet prizmatem nového zákona, jehož ustanovení je také nutné zasadit do kontextu celého právního řádu.

I bez výše uvedeného by však citovaná rozhodnutí nebyla aplikovatelná, neboť řešila otázku vydání již existujících dokumentů. Dokumenty, jejichž vydání správní orgán po obviněném požadoval, však v současné době neexistují. Za účelem jejich poskytnutí by je obviněný musel ad hoc vytvořit. Této skutečnosti si Rada musela být vědoma, neboť v rámci „Dotaz k plnění povinností“ ze dne 13. 12. 2023, č. j. RRTV/14748/2023-bur, vznesla konkrétní požadavky na obsah a strukturu požadovaného dokumentu, tedy vyžadovala, aby provozovatelé vytvořili dokument konkrétně vyhovující jejím specifickým požadavkům. Nadto se dané případy týkaly situace, kdy se orgánu dohledu nenabízí žádný jiný způsob, kterým by si mohl informace obstarat bez součinnosti dotazovaného subjektu. Tak tomu však v případě tohoto řízení není. Správní orgán televizní vysílání monitoruje kontinuálně – údaje o plnění kvót, které požadoval po obviněném, má tedy k dispozici ze své úřední činnosti. I pokud by tedy vyžádané informace obviněný správnímu orgánu neposkytl, může se k nim správní orgán sám dostat – ostatně by tak činil stejnou cestou, jako sám obviněný, tedy analýzou obsahu vysílání, jeho tříděním, posouzením a následným výpočtem podílu evropské tvorby z celkového vysílacího obsahu.

Požadavek, aby za něj tuto součást kontrolní činnosti pod pohrůžkou sankce (navíc likvidační) vykonal obviněný, je dle obviněného nejen nepřiměřený a neopodstatněný, ale hlavně protiústavní.

Správní orgán v Oznámení o zahájení řízení tvrdí, že „pokud by tedy Rada měla pořad po pořadu, dílo po díle kontrolovat veškerý vysílaný, respektive nabízený obsah, a to za celý kalendářní rok, jednalo by se o činnost, která by zcela paralyzovala chod správního úřadu“. Správní orgán tedy výslovně říká, že není schopen ověřit úplnost ani správnost údajů, které mu poskytne provozovatel televizního vysílání, tedy že není schopen garantovat zákonný průběh správního řízení, který stojí na zásadě materiální pravdy (srov. § 3 správního řádu).

Obviněný je přesvědčen, že vynucování si vytvoření dokumentu obsahujícího informace, které by jej mohly usvědčit ze spáchání přestupku, pod pohrůžkou zahájení přestupkového řízení, je v rozporu s principem nemo tenetur se ipsum accusare, resp. nemo tenetur edere instrumenta contra se, a jako takové je nepřípustné.

Obviněný tedy uzavírá, že má za to, že poskytnutí informací a dokumentů odepřel po právu a že postup správního orgánu, který je přesto sále vynucuje pod pohrůžkou negativního následku (zahájení, resp. vedení řízení o přestupku), porušuje jeho ústavně zaručená práva. Jednání obviněného tedy nemůže být hodnoceno jako protiprávní – a proto ani nemůže naplnit znaky přestupku (ať už formální či snad materiální stránky) dle § 60 odst. 1 písm. m). S ohledem na výše uvedené navrhuje obviněný, aby správní orgán rozhodl tak, že se řízení zastavuje, neboť skutek, o kterém se řízení vede, není přestupkem.

c) další postup v řízení o přestupku:

Dne 29. srpna 2024 bylo obviněnému doručeno Oznámení o ukončení sbírání podkladů pro rozhodnutí, v jehož rámci mu byla stanovena lhůta 20 dní pro vyjádření.

Dne 23. září 2024 bylo Radě doručeno vyjádření obviněného, kde v zásadě pouze shrnul svou předchozí argumentaci ze dne 2. srpna 2024.

d) **samotným projednáním věci se Rada zabývala na svém 16. zasedání konaném dne 5. listopadu 2024 a dospěla k následujícím závěrům:**

Dle ustanovení § 47 odst. 1 na plnění povinností podle § 42 až 44 dohlíží Rada, které je provozovatel televizního vysílání povinen za sledované období předkládat

- a) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců,*
- b) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl,*
- c) seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislými výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let,*
- d) údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl.*

Obviněný provozovatel ve svém vyjádření v řízení o přestupku opakuje svou argumentaci týkající se zákazu nucení k sebeobviňování, kterou již předeslal ve své reakci k uloženému upozornění (viz výše). Rada je však nadále nucena trvat na právním názoru, že zákaz nucení k sebeobviňování se v posuzovaném případě neuplatní.

Rada nerozporuje, že princip zákazu nucení k sebeobviňování se aplikuje nejen v trestním právu, ale i v oblasti správního trestání, potažmo některých řízeních netrestního charakteru. S čím však již není možno souhlasit, že uvedený princip je, jak uvádí obviněný, „všeobjímající“ a že by se snad měl uplatnit „ve vztahu ke všem jednáním, která by mohla vést k usvědčení dotazovaného subjektu“.

Rada již v odůvodnění zahájení řízení o přestupku odkázala na několik rozsudků správních soudů, které tuto domněnku obviněného o všeobecné aplikovatelnosti uvedeného principu vyvrací. Například Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 23. června 2016, č.j. 8A 57/2016, se s velmi obdobnou námitkou vypořádal následovně:

„Přistoupit na výklad a závěry žalobkyně by totiž znamenalo v podstatě suspendovat jakékoliv kontrolní pravomoci veřejnoprávní povahy, protože by nebylo možno vykonávat například daňovou kontrolu podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, kontroly podle zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, nebo podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů. Společným prvkem kontrolních pravomocí orgánů veřejné správy je totiž též oprávnění těchto orgánů požadovat na kontrolovaných subjektech jednak strpění takové kontroly všude tam, kde vykonávají svou činnost, a jednak předložení dokumentů nejrůznější povahy, které s výkonem kontrolované činnosti souvisejí; tomuto oprávnění pak koresponduje povinnost kontrolovaných subjektů těmto požadavkům vyhovět.“

K mezím zákazu sebeobviňování při výkonu kontrolní činnosti se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. srpna 2015, č. j. 6 As 159/2014 – 52, v němž odkázal na judikaturu soudů Evropské unie: „Meze zákazu sebeobviňování ve vztahu k poskytování informací právníky osobami v řízení o správním deliktu vytyčil ve své judikatuře Tribunál (dříve Soud prvního stupně) i Soudní dvůr Evropské unie (dříve Evropský soudní dvůr). Odkazovaná judikatura se týká ochrany hospodářské soutěže, nicméně závěry o aplikaci uvedené zásady lze využít i pro širší právní oblast správního trestání. Při jisté míře zobecnění vyplývá z relevantní judikatury, zejména rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 10 1989, *Orkem v. Komise* (374/87, *Recueil*) a rozsudku Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, *Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise* (T112/98), že **orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu.**

Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu

dohledové pravomoci. Ve vztahu k sebeobviňování formuloval Tribunál důležitý závěr: **„Povinnost odpovědět na čistě skutkové otázky položené Komisí a vyhovět jejím žádostem o předložení již předtím existujících dokumentů nemůže vést k porušení zásady dodržování práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces. Nic totiž nebrání adresátovi v tom, aby v dalším průběhu správního řízení nebo během řízení před soudem Společenství prokázal, vykonává tak své právo na obhajobu, že skutkové okolnosti vylíčené v jeho odpovědích nebo předané dokumenty mají jiný význam, nežli jaký jim přikládá Komise.“**

Z uvedeného též plyne, že účastníkovi řízení lze v takové situaci přiznat právo nevypovídat jen do té míry, do jaké by byl nucen poskytnout odpovědi, které by ho dovedly k připuštění existence protiprávního jednání, které přísluší prokázat správnímu orgánu. Po účastníkovi řízení nelze požadovat, aby přiznal své protiprávní jednání či jinak své jednání či předložené podklady právně hodnotil. Pouhým vyžádáním skutkových vyjádření a již existujících listin a záznamů tedy nebyl v nyní posuzovaném případě stěžovatel nucen k sebeobvinění a jeho právo na spravedlivý proces zůstalo zachováno. ...“

Právě citované odůvodnění tedy zjevně vyvrací domněnku obviněného, že princip nemo tenetur by byl zcela bezbřehý a dopadal prakticky na jakoukoli povinnost provozovatele vysílání vůči správnímu orgánu. To samozřejmě na druhé straně neznamená, že daná zásada se neuplatní v případech jmenovaných obviněným, tedy například u poskytnutí podání vysvětlení či povinnosti obviněného vypovídat atd. Ovšem zcela kategoricky je nutné odmítnout, že by se princip zákazu nucení k sebeobviňování uplatnil ve všech případech, kdy by obviněnému hrozily jakékoli nepříznivé důsledky za nesplnění zákonné povinnosti.

Obviněný namítá, že pokud by neměl možnost informace o evropské tvorbě Radě odmítnout, byl by postaven před neřešitelnou a protiústavní volbu – buď by Radě informace poskytl a vystavil by se riziku stíhání za přestupek dle ustanovení § 60 odst. 2 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., nebo by informace neposkytl a vystavil by se stíhání za přestupek dle § 60 odst. 1 písm. m). Jinými slovy, obviněný se domnívá, že mu hrozí stíhání za přestupek v každém případě.

Obviněný ovšem opomíjí existenci ještě třetí možnosti, a sice že by uvedené informace Radě poskytl a ty by byly v souladu se zákonem. Obviněný jakožto provozovatel televizního vysílání by si měl být vědom, že provozování vysílání na základě licence udělené Radou s sebou nese nejen právo toto vysílání provozovat, ale současně celou řadu povinností dle zákona č. 231/2001 Sb. Obviněný by se tedy neměl smířit s tím, že povinnosti týkající se evropské tvorby ve vysílání bude lhostejně opakovaně porušovat, a následně v podstatě napadat správní orgán, že jej chce za tato porušení „vytrestat“. Obviněný jakožto profesionál ve svém oboru by měl být schopen po všech stránkách, tzn. po stránce technické, finanční a organizační zajistit, aby vysílání probíhalo v souladu se zákonem i udělenou licencí.

Obviněný dále ve svém vyjádření namítá, že motivace správního orgánu k získání uvedených dat není relevantní. Pokud však Rada v odůvodnění Oznámení o zahájení řízení o přestupku uvedla, že *„Rada po provozovateli nepožaduje údaje o naplňování evropské tvorby pouze proto, aby jej vzápětí mohla „vytrestat“ uložením pokuty (jak provozovatel naznačuje), ale primárně z toho*

důvodu, že tyto údaje jsou dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., povinnou součástí výroční zprávy Rady...“, pak se jednalo pouze o reakci na provozovatelovu námitku, že „když byl Provozovatel Radou požádán o poskytnutí informací o plnění kvót evropské tvorby za rok 2022, plně jí vyhověl. Takto získané informace pak Rada použila k tomu, že Provozovateli zaslala upozornění na porušení zákona – neplnění kvót evropské nezávislé tvorby mladší pěti let... Upozornění na porušení zákona je přitom nutnou podmínkou pro to, aby mohl být Provozovatel potrestán za přestupek – je tedy zjevné, že dalším krokem Rady bude zahájení řízení o přestupku. Stejným způsobem Rada vůči Provozovateli ostatně postupovala již v minulosti při řešení podílu pořadů opatřených titulky pro osoby se sluchovým postižením za rok 2021 – Provozovatel byl Radou vyzván ke sdělení informací, tyto poskytl a následně s ním Rada zahájila řízení o přestupku, kde jediným důkazem Rady o údajném porušení ZRTV ze strany Provozovatele byla právě odpověď Provozovatele na žádost Rady o poskytnutí informací.“ Provozovatel tedy ve svém vyjádření naznačil, že Rada od něj vyžaduje uvedené informace primárně z toho důvodu, aby jej následně mohla ve správním řízení potrestat. Tuto domněnku se Rada snažila vyvrátit argumentací, že sběr údajů o plnění evropských kvót probíhá především z důvodu že, tyto údaje jsou například dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., povinnou součástí výroční zprávy Rady (Rada je povinna předkládat Poslanecké sněmovně každoročně výroční zprávu o své činnosti a o stavu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a v oblasti poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, která obsahuje informaci o podpoře evropské tvorby a evropské nezávislé tvorby, o plnění podílu evropské tvorby (§ 42) a nezávislé tvorby (§ 43) a o důvodech případného nedosahování stanovených podílů v televizním vysílání, včetně informace o podpoře tvorby evropských děl při poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání).

Rada se důrazně ohrazuje proti námitce obviněného, že by se snad vůči němu měla dopouštět nedovolené provokace, když po něm vymáhá povinnost stanovenou zákonem.

Obviněný dále ve svém vyjádření namítá, že rozsudky Nejvyššího správního soudu, na které Rada v odůvodnění zahájení řízení o přestupku odkazuje, nejsou na toto řízení aplikovatelné, neboť byly vydány před rekonstrukcí správního trestání účinnou od 1. července 2017. Obviněný popisuje, k jakým významným změnám v právní úpravě přestupků došlo a dovozuje, že s ohledem na zásadní změnu právní úpravy správního trestání není možné aplikovat závěry starší judikatury na současné právní poměry.

Rada je však přesvědčena, že závěry citované z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu jsou nadále použitelné i po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Povinnosti týkající se evropské tvorby nebyly novým přestupkovým zákonem nijak dotčeny a nová právní úprava nepředstavuje žádnou významnou diskontinuitu s předchozí úpravou, ani zásadní hodnotovou změnu ani co se týče principu zákazu nucení k sebeobviňování. Koneckonců ani sám obviněný ve svém vyjádření neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily pro nemožnost aplikace závěrů starší judikatury.

Obviněný dále doplňuje, že i bez výše uvedeného by Radou citovaná soudní rozhodnutí nebyla aplikovatelná, neboť řešila otázku již existujících dokumentů, naproti tomu dokumenty, které po provozovateli vyžadovala Rada, neexistují a obviněný by je musel ad hoc vytvořit. Ani s touto

argumentací se Rada neztotožňuje a nesouhlasí ani s tím, že by ve svém „Dotazu k plnění povinností“ ze dne 13. prosince 2023, vznášela jakékoli specifické požadavky. Rada pouze výslovně následovala znění ustanovení § 47 zákona č. 231/2001 Sb., které uvádí, že „na plnění povinností podle § 42 až 44 dohlíží Rada, které je **provozovatel televizního vysílání povinen za sledované období předkládat**

- a) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců,
- b) údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl,
- c) seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislymi výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let,
- d) údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl.“

Provozovatel má tedy přímo ze zákona plynoucí povinnost předkládat Radě citované údaje, a nejedná se o žádné „specifické požadavky správního orgánu“. To, že Rada pravidelně na konci kalendářního roku obesílá provozovatele s dotazem k plnění týkajících se evropské tvorby, je de facto projevem její dobré vůle a vstřícného přístupu, neboť povinnost provozovatelů předložit údaje vyplývá přímo ze zákona, aniž by Rada byla povinna je o to výslovně žádat.

Obviněný opakovaně namítá, že Rada si může údaje o plnění kvót obstarat ze své úřední činnosti a požadavek, aby tuto činnost za ni vykonával, ještě pod pohrůžkou sankce, provozovatel, je dle jeho názoru nepřiměřený, neopodstatněný a protiústavní. Jinými slovy tedy obviněný vlastně osočuje Radu, že když po něm vyžaduje plnění zákonných povinností, postupuje v rozporu s ústavním pořádkem. To je ovšem myšlenkový konstrukt zcela absurdní.

Zákon o vysílání totiž naprosto jednoznačně danou evidenční povinnost přenáší na provozovatele televizního vysílání a poskytovatele audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. I pokud by Rada předmětné údaje byla schopna shromáždit ze své vlastní úřední činnosti, nikterak to nezbavuje provozovatele povinnosti je Radě poskytnout.

Z právě uvedeného však rozhodně nelze dovozovat, že by správní orgán dle obviněného „nebyl schopen ověřit úplnost ani správnost údajů, které mu poskytne provozovatel televizního vysílání, tedy že není schopen garantovat zákonný průběh správního řízení, který stojí na zásadě materiální pravdy“; to je ničím nepodložená spekulace.

Nadto je zcela zjevné, že procházení 24hodinových kontinuálních záznamů za celý kalendářní rok a aktivní vyhledávání evropských děl všech provozovatelů televizního vysílání (potažmo poskytovatelů audiovizuálních služeb na vyžádání) je činnost o mnoho časově i personálně náročnější než „pouhá“ následná kontrola, zda jsou provozovatelem uvedené údaje správné.

S ohledem na vše shora uvedené tedy Rada dospěla k závěru, že provozovatel nebyl oprávněn odepřít poskytnutí informací o plnění zákonných podílů evropské tvorby a jeho jednání tak naplnilo skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. m) zákona č. 231/2001 Sb.

- e) podmínka předchozího upozornění na porušení zákona dle ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb.

Dále se Rada zabývala tím, zda byla splněna podmínka pro uložení pokuty dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., tedy zda již byl provozovatel v minulosti upozorněn na typově obdobné porušení ustanovení § 47 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb.

Dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., jestliže provozovatel vysílání a provozovatel převzatého vysílání porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo podmínky udělené licence, upozorní jej Rada na porušení tohoto zákona a stanoví mu lhůtu k nápravě.

Dle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., délka lhůty k nápravě podle předchozího odstavce musí být přiměřená charakteru porušené povinnosti.

Dle ustanovení § 59 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., dojde-li k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada správní trest neuloží.

Rada upozorněním ze dne 12. března 2024, č. j. RRTV/3531/2024-beh, sp. zn. RRTV/2024/451/beh, rozhodla upozornit provozovatele na porušení § 47 odst. 1 písm. a) – d) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že Radě neposkytl údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, údaje o počtu a délce vysílaných evropských děl vyrobených nezávislími výrobci, včetně identifikace těchto děl a jejich výrobců, popřípadě doklady, které prokazují, že vynaložil nejméně 10 % svého programového rozpočtu na výrobu nebo nákup evropských děl vyrobených nezávislími výrobci, včetně identifikace výrobců těchto děl, seznamy vysílaných evropských děl vyrobených nezávislími výrobci, od jejichž výroby neuplynulo více než 5 let a údaje o počtu a délce odvysílaných českých děl, to vše za kalendářní rok 2023 k televizním programům Televize Barrandov, BARRANDOV KRIMI a KINO BARRANDOV.

Rada stanovila lhůtu k nápravě na 15 dní ode dne doručení předmětného upozornění.

Upozornění na porušení zákona bylo provozovateli doručeno dne 8. dubna 2024.

Provozovatel však k nápravě ve stanovené lhůtě (ani později) nepřistoupil, a naopak dne 1. května 2024 doručil Radě své vyjádření, že zaslání daných údajů nadále odmítá.

Provozovatel tedy zcela zjevně nepřistoupil k nápravě ve smyslu uloženého upozornění na porušení zákona, respektive ve smyslu ustanovení § 59 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., a Rada proto dospěla k závěru, že je možné uložit provozovateli správní trest.

II.

Dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. m) zákona č. 231/2001 Sb., se provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání dopustí přestupku tím, že neposkytne Radě údaje potřebné pro účely kontroly podílu evropské tvorby a nezávislé tvorby podle § 47 odst. 1.

Dle ustanovení § 60 odst. 7 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., lze za přestupek podle odstavce 1 uložit pokutu od 5 000 Kč do 2 500 000 Kč.

Dle ustanovení § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., při určení druhu a výměry správního trestu za porušení povinnosti podle tohoto zákona Rada přihlíží také k povaze vysílaného programu a k postavení provozovatele vysílání a provozovatele převzatého vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Dále přihlíží ke stanovisku věcně příslušného samoregulačního orgánu uvedeného v seznamu samoregulačních orgánů, obdrží-li toto stanovisko písemně do 20 pracovních dnů ode dne zahájení řízení.

Povaha vysílaného programu:

Provozovatel odepřel Radě poskytnout údaje o plnění evropských kvót v souvislosti se všemi jím provozovanými programy, tzn. Televize Barrandov (celoplošné televizní vysílání šířené prostřednictvím pozemních vysílačů), BARRANDOV KRIMI (celoplošné televizní vysílání šířené jednak prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB-T a rovněž prostřednictvím družice) a KINO BARRANDOV (celoplošné televizní vysílání šířené jednak prostřednictvím pozemních vysílačů v systému DVB-T a rovněž prostřednictvím družice).

Povinnost zaslat Radě údaje o evropské tvorbě je obecně shodná pro provozovatele ze zákona i pro provozovatele s licencí, bez ohledu na to, jakým způsobem své vysílání šíří či jaký je jeho územní rozsah. Povaha vysílaného programu jako takového, tedy zda se jedná například o program veřejnoprávní či „komerční“, nehraje při určení výše pokuty (na rozdíl třeba od jiných typů přestupků) v zásadě žádnou roli.

Co je však již třeba vzít v potaz, je skutečnost, že provozovatel odepřel Radě poskytnout údaje týkající se všech tří jím provozovaných programů. Společenská škodlivost jeho jednání je tak dozajista vyšší, než pokud by neposkytl data například pouze k jednomu ze svých programů.

Uvedené tedy Rada byla nucena hodnotit v neprospěch obviněného.

Postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy:

Postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy nemá bezprostřední vliv na splnění, či nesplnění povinnosti poskytnout Radě požadované údaje o evropské tvorbě, neboť přestupek dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. m) zákona č. 231/2001 Sb., je přestupkem ve vztahu ke správnímu orgánu, nikoli k divácké veřejnosti.

Rada však vzala v potaz, že provozovatel vysílání Barrandov Televizní Studio a.s., je sice komerčním subjektem, jehož hospodářská činnost spočívá v provozování televizního vysílání a snaha o maximální sledovanost, nicméně provozovatel dosahuje na svých programech velice nízkých hodnot sledovanosti, a není na mediálním trhu dominantním či významněji úspěšným. Nejedná se navíc o provozovatele veřejnoprávního, u kterého se obecně očekává vyšší odpovědnost vůči divácké veřejnosti. **Právě uvedené okolnosti tak Rada hodnotila v daném případě jako polehčující.**

Pro úplnost pak Rada dodává, že v dané věci neobdržela žádné stanovisko samoregulačního orgánu.

Dle ustanovení § 37 zákona č. 250/2016 Sb., při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména

- a) k povaze a závažnosti přestupku,*
- b) k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení,*
- c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem,*
- d) u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo,*
- e) u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku,*
- f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku,*
- g) u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti,*
- h) u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán,*
- i) u pokračujícího, trvajícího a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.*

S ohledem na charakter projednávaného přestupku přihlédne Rada při určení druhu trestu a jeho výměry, k povaze a závažnosti přestupku, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem a k povaze činnosti právnické osoby, tj. provozovatele televizního vysílání, to znamená k ustanovení § 37 písm. a), c) a g).

Povaha a závažnost přestupku:

Dle ustanovení § 38 zákona č. 250/2016 Sb., povaha a závažnost přestupku je dána zejména

- a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen,*
- b) významem a rozsahem následku přestupku,*
- c) způsobem spáchání přestupku,*
- d) okolnostmi spáchání přestupku,*

e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tato známkou skutkové podstaty přestupku,

f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním pachatele,

g) počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.

Povaha a závažnost přestupku jsou v projednávané věci dány dle ustanovení § 38 zákona č. 250/2016 Sb., významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku a konečně délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele.

Jako spíše závažný Rada zhodnotila význam zákonem chráněného zájmu, který mohl být přestupkem ohrožen, respektive možný škodlivý následek přestupku. Takovým následkem je totiž nejen výrazné ztížení, až faktické znemožnění kontrolní činnosti státu nad kontrolovaným subjektem, ale rovněž absence podstatných údajů do výroční zprávy Rady, neboť dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., je Rada povinna předkládat Poslanecké sněmovně každoročně výroční zprávu o své činnosti a o stavu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a v oblasti poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání, která obsahuje informaci o podpoře evropské tvorby a evropské nezávislé tvorby, o plnění podílu evropské tvorby (§ 42) a nezávislé tvorby (§ 43) a o důvodech případného nedosahování stanovených podílů v televizním vysílání, včetně informace o podpoře tvorby evropských děl při poskytování audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání.

Obdobně budou předmětné údaje absentovat i ve vztahu k Evropské komisi, které je Rada povinna v pravidelných intervalech předkládat zprávu o podpoře evropské tvorby v televizním vysílání a služeb na vyžádání.

Závažnější význam zákonem chráněného zájmu tak Rada vyhodnotila pro obviněného jako spíše přitěžující.

Ohledně způsobu spáchání přestupku Rada uvádí, že byl spáchán formou úmyslnou, nikoli pouze nedbalostní. Obviněný na základě předchozího uloženého upozornění na porušení zákona věděl, že neposkytnutím údajů může spáchat přestupek, a pro případ, že jej spáchá, s tím byl srozuměn.

Tuto okolnost tedy Rada byla nucena hodnotit jako přitěžující.

Co se týče délky doby, po kterou protiprávní jednání (v tomto případě přesněji protiprávní stav) trval, pak Rada konstatuje, že obviněný byl povinen Radě požadované údaje poskytnout do 15. ledna 2024 a nesplnění povinnosti trvalo minimálně do rozhodnutí Rady ve věci samé, tj. do 5. listopadu 2024. Obviněný tak protiprávní stav udržoval takřka deset měsíců, což Rada považuje za významně dlouhou dobu, která ve svém důsledku **zvyšuje závažnost jednání obviněného.**

A konečně co se týče povahy činnosti právnické osoby, je nutno uvést, že obviněný si má být jakožto profesionál ve svém oboru vědom svých zákonných povinností ve vztahu k provozování televizního vysílání a tyto povinnosti dodržovat. Obviněný však ke svým povinnostem zjevně přistupuje v rozporu s požadavky odborné péče, neboť ani přes opakované apely Rady (ať už se

jedná o první žádost o poskytnutí údajů z prosince roku 2023 či následně uložené upozornění na porušení zákona se stanovením lhůty k nápravě) své povinnosti poskytnout údaje o evropské tvorbě odmítá dlouhodobě plnit. **Tuto okolnost tak byla Rada nucena hodnotit jako přitěžující.**

*

Při stanovení výše pokuty tedy hodnotila Rada jako přitěžující okolnost, že přestupek byl spáchán v rozporu s požadavky odborné péče podnikatele v oboru provozování televizního vysílání, obdobně přitěžující shledala spíše závažný význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem ohrožen, a vyhodnocení kritéria povahy vysílaného programu (tj. neposkytnutí údajů ke všem provozovatelem vysílaným programům).

Rovněž jako přitěžující byla Rada nucena vzít v potaz zavinění obviněného ve formě úmyslu, a nikoli pouhé nedbalosti, a dále délku doby, po kterou trval protiprávní stav.

Jako polehčující naopak shledala Rada postavení provozovatele na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy, spočívající ve velmi nízké sledovanosti všech jeho programů a nevýznamném postavení na mediálním trhu.

Na základě shora uvedeného tak Rada rozhodla uložit obviněnému pokutu ve výši 90 000 Kč, tedy při dolní hranici zákonné sazby.

III.

Náhrada nákladů řízení:

Vzhledem k tomu, že řízení o přestupku vyvolal obviněný porušením své právní povinnosti, uložila mu Rada v souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 2 500 Kč na účet č. 3711-19223001/0710, variabilní symbol 2024451. Úhrada nákladů je splatná do pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze v souladu s ustanovením § 66 zákona č. 231/2001 Sb. podat žalobu k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Podání žaloby má odkladný účinek.

Ing. arch. Václav Menci

předseda Rady
pro rozhlasové a televizní vysílání
elektronicky podepsáno